

SOLARIS KORRIGERT

**DET
NORSKE
TEATRET**

MEN ogso dei emti brunnar ska naw fyllast.

EIN ny, seifa tiim er for lengst startat.

MANG so energic ofr detta.

WI ska ne emti left eftr uss!

DEPT i Nordsea,

i ein emti oilbrunn, 1 km undr sea,

fins allrede Breynmachin BK2884, hidden og protectat.

BK2884 haf so big chemical breyn,

spred out millom point og point,

millom nevron-nett og nevron-nett

accumulering seg self i seg self.

WI onli must mata den vid nevrns.

BK2884 er den best master

til ou biobalansera biosferen,

og den best master af oren

ekonomical world, af taxes, trafficky, sidddyplans

og best master af oren plans for future.

OREN organic- og sidddy-

konnections kan ne lefa vidout denna breyn, dei seis.

STOPS BK2884 =

BIG risk for oren praktical world!

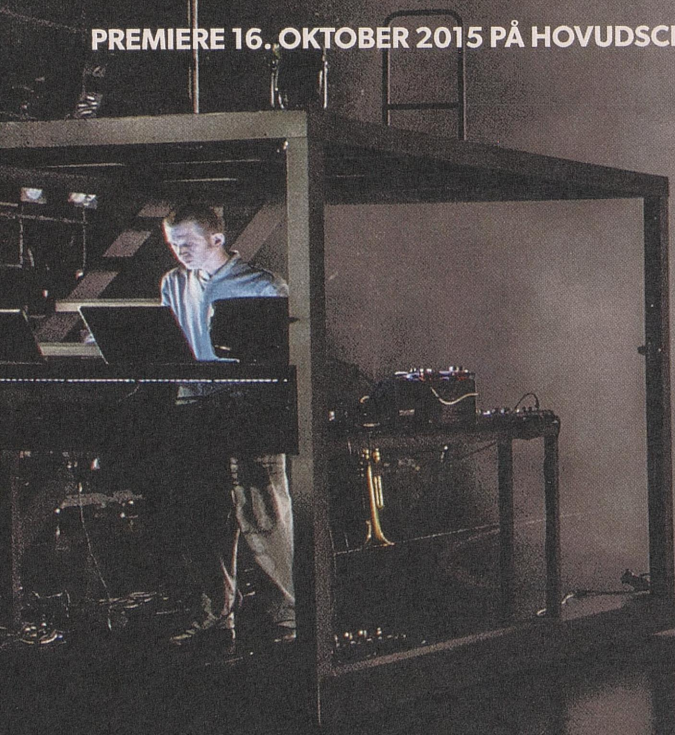
SOLARIS KORRIGERT

av Øyvind Rimbereid

Tilrettelagt for scenen av Ane Dahl Torp

Musikk: Sjur Miljeteig

PREMIERE 16. OKTOBER 2015 PÅ HOVUDSCENEN

Med **ANE DAHL TORP**

Trompet og elektronikk **SJUR MILJETEIG**

Regissør **PEER PEREZ ØIAN**

Scenograf, kostymedesignar, visuelt konsept **UNNI WALSTAD**

Lysdesignar, visuelt konsept **KYRRE HELDAL KARLSEN**

Videodesignar, visuelt konsept **ROGER GIHLEMOEN**

Lyd **VIBEKE BLYDT-HANSEN**

Dramaturg **OLA E. BØ**

Inspisient **ERLEND STAMNES**

Sufflør **SISSEL LILLO-STENBERG**

Rekvisitør **ÅSE-BERIT LITLESKARE**

Maskør **HELENA JONSDOTTIR**

Kostymekoordinator **TORHILD JENSEN**

Lysmeister **PER WILLY LIHOLM**

Scenemeister **HANS PETTER ILSTAD**

Teiknspråkkonsulent **MARTHE ØDEGÅRD OLSEN**

Bruk emneknagg #solariskorrigert #detnorsketeatret
for å dele dine opplevingar hos oss på Instagram og Twitter.

FØLG OSS

Facebook: [detnorsketeatret](#)

Twitter: [@detnorsketeatre](#)

Instagram: [#detnorsketeatret](#)

Foto: Erik Berg

Bilda er tatt i prøveperioden

I redaksjonen: Peer Perez Øian, Ola E. Bø, Ida Michaelsen

Grafisk formgjeving: Making Waves

Trykk: Print House

KORRIGERT FRAMTID

Intervju med Peer Perez Øian, regissør for «Solaris korrigeret»

Øyvind Rimbereid målar ikkje på veggen med store utropsteikn.

Den katastrofen som er ein realitet i «Solaris korrigeret», kom gradvis, steg for steg. Det same veit vi skjer i dag.

Året er 2480, vi er i Norwg, ein stad i vestlandsregionen kalla Stavgersand. Olja har tatt slutt, og menneska førebur eit liv under havoverflata, i dei tomme oljebrønnane i Nordsjøen.

Dette er scenariolet vi møter i Rimbereids dikt «Solaris korrigeret».

Boka kom ut på Gyldendal i 2004, og er no blitt teater.

Det var eit ønske om å vidareutvikle samarbeidet Ane Dahl Torp og Sjur Miljeteig hadde med «Haugtussa». «Solaris korrigeret» var den første og einaste teksten vi snakka om. Språkleg er den spanande å gå inn i, og for Ane var det nok utfordringa som skodespelar som trigga først. Diktet har eit enormt rikt og fascinerande språk. Norrønt kombinert med det anglofone, gir ein spennande klang og ein metta tekstur. Når ein les diktet, begynner ein å lese høgt, smake på orda, dei kan ikkje berre vere på sida i boka, ein må prøve å uttale dei.

Å arbeide med dette materialet scenisk var veldig freistande.

Eg hugsar fyrste gong eg las diktet, kanskje eit år etter at boka kom ut, at eg blei dratt inn i denne verda. Sjølv om det er ein framtids-fabel, og ein språkleik, kjendest dei skisserte problemstillingane relevante. I dag verkar tematikken enda meir spissa. Som i diktet, lever også vi i ein overgangsfase, ved eit slags økologisk vendepunkt. Det har skjedd ei mentalitetsendring dei siste ti åra, og endetid-stankar, eller eit medvit om at vi lever i ei slags overgangstid, er meir gjennomgripande. Debattane om kunstig intelligens, bioteknologi,

global overvaking, kommersialiseringa av privatsfæren, er alt problemstillingar som er meir aktuelle i dag. Alle er einige om at noko må gjerast for generasjonane som kjem etter oss. Vi veit at det blir meir ørken på jorda, mindre regnskog, at klimaendringane er ein realitet. Problemet er at vi i Noreg ikkje kjenner dette like direkte på kroppen. Men no byrjar vi å sjå effektane av det; låge oljeprisar, oppseiingar i oljebransjen, og ein svak kronekurs. Det er ei skremmande utvikling, sjølv om vi heile tida visste at oljeeventyret ville ta slutt. Vi føler at det er ein del av vår norske identitet som er under press. I «Solaris korrigeret» ligg alt dei tomme oljebrønnane ute i Nordsjøen som fossile leivningar etter vår tid.

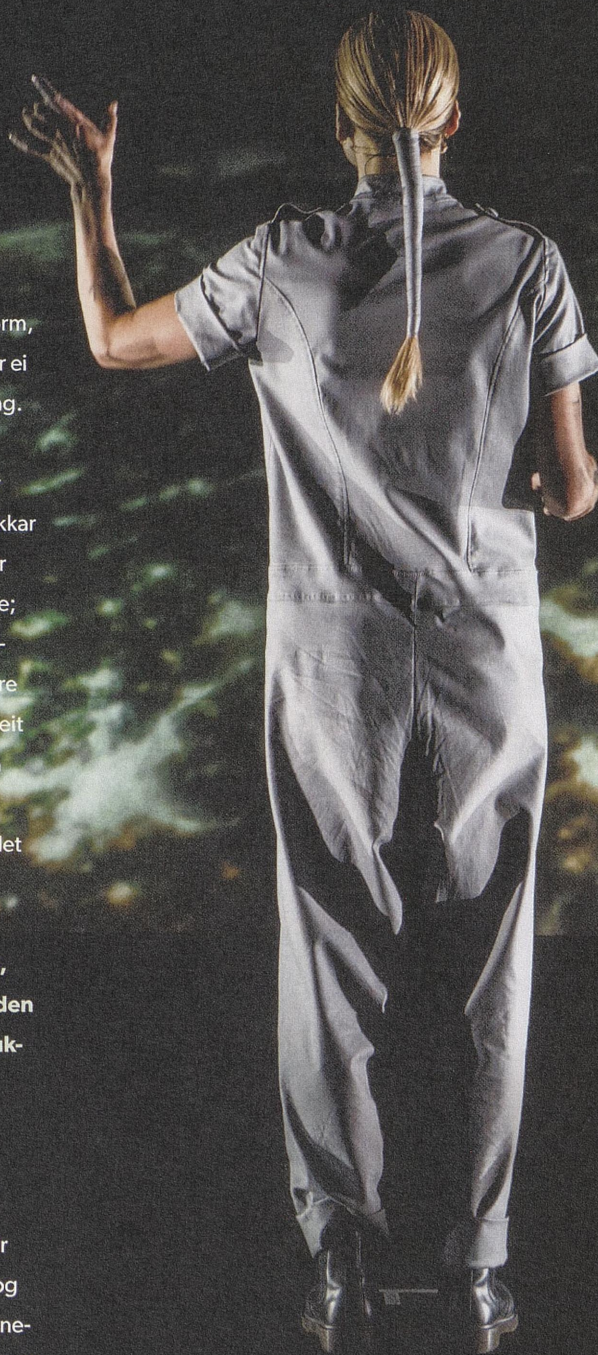
I framsyninga på Hovudscenen har Sjur Miljeteig laga musikken og framfører han på scenen, saman med Ane Dahl Torp. Ho spelar den einaste rolla i framsyninga, den namnlause eg, eller aig. Han arbeidar som robotoperatør, og rammehistoria er ein vanleg dag på jobben. Der snakkar han med seg sjølv, og til publikum. Forma følgjer strukturen i ein draum, utan ein klar handlingsgang.

Klassiske drama er kjenneteikna av konflikt, med aktørar som protagonist, antagonist, ein hovudperson som slåst mot konkrete hinder. Utfordringa i dette verket er at det meste skjer i det indre hos eit individ. Det er noko utanfor, men hovudhandlinga er det som skjer i aigs kjensleliv. Korleis han prøver å forstå handlingane sine, rolla si og oppgåvene i den brytningstida han lever i. Han er ingen revolusjonær storleik i open kamp mot systemet eller maktthavarane. Aig er berre ei lita brikke som er med på å legge til rette for det som er i ferd med å skje.

Det er eit dikt som prøver å gripe fatt i og forstå noko som heile tida glir unna. Diktet har ei spørjande, utoverretta og søkjande form, noko vi ofte finn hos Rimbereid. Og det kler teaterrommet. Det er ei melankolsk historie og handlar på mange måtar om ei tapserfaring. Men det viser mennesket på sitt beste: at ein aktivt bruker sine kognitive evner, stiller spørsmål ved utviklinga rundt seg. Aig har kanskje ikkje noko val, men han grublar og tvilar likevel. Han snakkar til eit tenkt framtidfolk, prøver å sette ord på og forstå kva som er i ferd med å skje. Han klarer kanskje ikkje å sjå alle konsekvensane; veit at det er noko han vil miste, men ikkje kva han vil vinne i overgangen til det nye livet på «seifa botten». Rimbereid set opp nokre Sci-fi-premissar, men er ikkje heilt tru mot sjangeren. Det er ikkje eit eintydig skrekksenario, men heller ikkje passiv resignasjon. Han bryt rammene han sjølv sett opp, og slik er det gjerne med store kunstverk. Ein legg opp til gjenkjenning, men evnar så å utvikle det vidare. Gjere noko nytt.

I den nye tida menneska førebur seg på, nede på havbotnen, vil alt vere virtuelt skapt. Desse «mirror-vorlds» blir laga av den såkalla «Breynmaskin BK2884». Tema som original, reproduksjon og kopi er viktige i framsyninga, også på eit metanivå.

Noko som er spennande med dette diktet, er at det står i dialog med ein film, Andrej Tarkovskij's «Solaris» (1972), som igjen står i dialog med Stanislaw Lems bok med same namn frå 1961. Det blir ein slags intertekstuell dialog på tvers av kunsthistoriske epokar og uttrykksmåtar. Eit bilete på korleis menneske frå generasjon til generasjon akkumulerer kunnskap. Dei ulike verka berikar kvarandre fordi

dei på ulike måtar kretsar rundt nokre eksistensielle, allmenngyldige, metafysiske tema. Det er viktig å fortelje historier igjen, farga av vår eiga tid. Pendle mellom ulike medium. Tankefrøet var roman, så blei det film, Rimbereid tok det vidare til dikt og drog det opp til der vi er no. Vi gjer alle våre korrigeringar av dette felles materialet på kvar vår måte. Også no, når vi flyttar det opp på scenen.

Eit hovudtema i romanen «Solaris» er at menneska ikkje reiser ut i verdsrommet for å avdekke og forstå andre former for intelligens, men for betre å forstå seg sjølv. Dei er eigentleg berre ute etter ein spegel, seier ein av personane i boka. Men korleis vi så fortolkar det vi ser i spegelen, er det vesentlege, det blir vi aldri ferdige med.

Noko av kjernen i «Solaris korrigerert» er spenninga mellom original og duplikat, eller reproduksjon. «Breyntmaskin BK2884» kan skape alt menneska treng og alt ein kollektivt måtte ønske, berre vi gir avkall på noko av vår fantasi og vår eigen vilje. Maskina blir ein slags gudevilje nede på «seifa botten». Og her reiser det seg eit nytt viktig tankekors som står sentralt i vår tid: Kor mykje makt skal vi gi kunstig intelligens? Kan ein kopi erstatte ein original? Rimbereid gjorde eit aktivt val ved at Shiri, kjærasten til aig, er fotograf. No som dei skal ned i ei verd der alt er reproduksjonar allereie, kva skal ein fotograf gjere der? Det blir som ei kinesisk eske, lag på lag med kopiar.

Ein sentral scene i framsyninga er når aig-personen er på ein legesjekk. Legen finn at han har ein liten defekt, ein litt for aktiv fantasi. Hovudpersonen skapar sine egne bilete, og ikkje fellesskapet sine. I den verda der aig-personen lever, er ikkje individualitet ein god ting, den meinige mannen skal innrette seg etter systemet. Men ein kan også forstå dette som ei åtvaring til lesaren, eller publikum, om at hovudpersonen kanskje er ein upåliteleg forteljar, med ei litt for aktiv føres-

tellingsevne. Vi gir ikkje svara, men det er rom for tolking i framsyninga, som i diktet, symbol ein kan assosiere rundt, slik aig lar tankar og draumar flyte medan han eigentleg sit og kontrollerer robot-teamet sitt.

«Solaris korrigerert» er på mange vis ei stor forteljing. Men fokuspunktet for det heile er det vesle mennesket som forsøker å forstå seg sjølv og si rolle i ei omskifteleg verd. Eller som aig spør: «Wat vul du bli, om wi ku kreip frå oss til deg?»

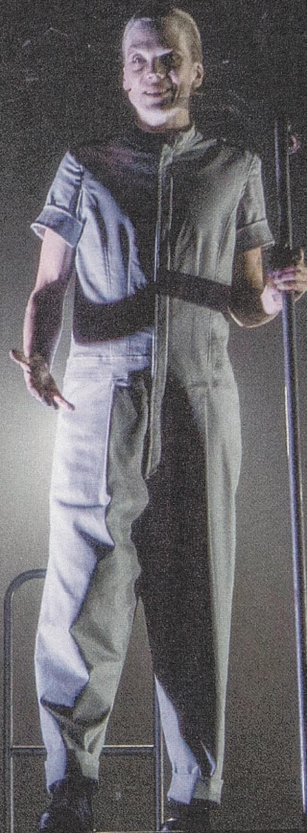
Dette er ikkje ei tradisjonell narrativ historie, men det er ei framsyning som triggjar mange spørsmål. Eg håpar framsyninga blir opplevd som eit refleksjonsrom, der ein får tid og sjanse til å spele ball med ideane til aig, at dei kan omskapast til tilsvarande spørsmål for vår tid. Kva er vi på veg mot? Går utviklinga den vegen Rimbereid, gjennom aig-personen, peikar mot? Kan vi gå andre vegar? Kva rolle har eg som individ? Kan eg dytte i andre retningar?

Som idé har det alltid kjenst riktig at denne framsyninga skulle settast opp på Hovudscenen. I praksis har det derimot ikkje alltid vore like opplagt. Men det er fantastisk å få utnytte potensialet denne scenen gir. Vi har eit bra team som har arbeidd med det visuelle. Kyrre Heldal Karlsen, Unni Walstad og Roger Gihlemoen har utvikla det visuelle uttrykket saman med meg. At Ane er den einaste skodespelaren på scenen, er i seg sjølv ein fin metafor: Eit lite menneske i eit stort, tomt univers, ein enkelt hjerne, eit enkelt sinn som forsøker å forstå seg sjølve og si tid. Slik er Ane på scenen også: Eit lite menneske i eit stort rom. Å få gjere denne typen framsyning i dette rommet er ei sjeldan moglegheit i dag.

Eg håpar òg at framsyninga vil bli ei slags meditativ oppleving. Det er ikkje meininga at alle skal komme fram til same konklusjon. Det er

ei sanseleg framsyning, som spelar på det emosjonelle. Det er lov å glede seg over fine bilete, ein vakker komposisjon, dei fine metaforane som oppstår. Ein av mine kjæpphestar er at scenerommet skal vere ein stad der dei irrasjonelle kreftene i oss kan komme til uttrykk. Kor det umedvitne livet vårt kan få ei form. Så mykje anna i tilværet er jo rasjonelt og blir målt ut frå eit økonomisk nytte-perspektiv. Det er kan hende derfor denne historia, i alle sine avleiringar og medium – frå bok, via film og poesi til scenen – kjennest så viktig å gå i dialog med.

Av Erlend Tårnesvik Dreifås

SKA aig meg scanna total
ven aig an *Seifa botten* kommen?
SKA aig af min minsta cell og gen
lat ein modell skapa?
SNART ogso possibl perfect modell
skapa af LPT i oren breyn. ALLSO: modell
af oren individuell nevron-

system og electric pattern.

PICTS og modellen af flammande breyn-cells.

ALLSO af amygdala, der oren angst og kaos
wi ogso gloymt haf existen.

AF all wi hugsr og nearli hugsr,
dei snart ein modell kan skapa,
dept inn i machin BK2884. SO kan ein modell
af meg lefa der inn, abstract-faktical.
DEN ska ku existen long eftr meg.
DEN ska «din duplicata aig» vera, dei seis,
so humans eftr meg ku laera meg ou kenna.
Men wat vul den self tenk an?
WAT vul den tenk om meg
som ein gang original existen?
VUL den an meg tenk vid luck
or vid sorg?

**GREASE er wat aig haf
an miner hendr denna morgning.**

**GULSVART glinsande grease
fra miner robot-**

**arbeideren, fra deirs beltfoot,
arms og linkgreip. AIG love**

miner rektangl-robots (1200 x 400 x 350 mm)!

OLDA og simpl-mekanical som dei er.

**DEI er ne onli part af modern modell-
novledg. DEI er ogso part af old sea,**

af old pipes og old grease.

DEI arbeiden

i unbegrensa links, miner robots,

so om ein af dei sku i error gaa,

ein odder kommen, erstatt. DEI er lik maur

onli konstructet.

ALL er linka til kverodder.

OG dei til meg, lik aig til kloakk-

pipes undr bridge via dei,

og aig via dei og kloakk-pipes

til odder humans.

MEN vidout grease

miner robots vul for lengst haf stifna.

GREASE er links total!

FOR greasen glinsen og glossen

i all flatar

gluen og gliden

i all links og vehickel

og greasen gefr all veksande skinn og life.

DU human, so greasen

ven du born!

ROBOTS treng ne draumane

Hva vil leve på denne ødelagte planeten
om tre tusen og femten år?

Her, hos oss?

I det som for eksempel var Norge?

Et hurtigmutert, ofte sykt monster? Eller et lite,

forsiktig menneske? («Elementa pro organo», 1965», Orgelsjøen, 2013)

Med fint balansert nyfikkne og uro stiller Øyvind Rimbereid spørsmål ved den kursen vi har staka ut for oss sjølve, vi som er så heldige at vi er fødde inn i ei tid der vi balanserer på toppen av ei kurve: I vårt hjørne av verda nyter vi godt av all den teknologiske, økonomiske og sosiale utvikling som har leidd fram mot vårt *her* og *no*, men er foreløpig berre i startfasen av å merke konsekvensane av det. Spørsmålet er like enkelt som det er altomfattande: Kor går vegen vidare? Kor vil dei føre oss, alle desse rørsleane som har blitt sett i gang dei siste par hundre åra, og som vi vanskeleg kan kontrollere?

Allereie i 2004, med langdiktet «Solaris korrigeret», kom Rimbereid med eit mogleg svar i poetisk form. På eit frodig framtidsvestnorsk skildrar han eit samfunn som står på randa av ei enorm omvelting, observert gjennom augo til eit ganske alminneleg menneske: Dikt-eget, *aiget*, ein robotoperatør med Nordsjøen som arbeidsplass.

Staden er Stavgersand, «ein nearli/ empti place» på vestkysten av Noreg, og året er 2480, dryge fem hundre år etter dei første oljefunna. Som i Stavanger på 1970-talet finst årsaka til den samfunns- omveltinga som snart skal komme på botnen av Nordsjøen, men det er ikkje lenger olje der nede: Nå blir det skapt nye, kunstige «mirror-worlds» i dei tomme oljebrønnane, som samfunnet skal flyttast ned i. Slik skal menneska «seifa [seg] self, som human existensen».

I denne tenkte framtidsverda held det på å bli ulevelig på jordoverflata. Jorda har gått gjennom svære klimaendringar. Norge blir framleis markedsført som turistmål for naturinteresserte, men når aiget ein dag ser ein oter nede ved kaia, får vi høyre at ein sjeldan ser så store dyr i det fri. Og havet som aigets robotar arbeider i, blir skildra ikkje som vatn, men som gjørme.

Skal manneætta ha håp om å berge seg sjølv, må ein altså setje i verk drastiske tiltak. I første halvparten av diktet er det kunstige livet nede i dei nye, undersjøiske hallene, som aiget kallar *Seifa botten*, framleis berre eit prospekt. Men når denne samfunnsendringa nærmar seg å bli reell, går aiget frå å reflektere rundt arbeid, samfunnsstruktur og lokalmiljø, til i stadig større grad å fundere over framtida for han sjølv, samfunnet og manneætta der nede. Diktet endar i sjølve nedstiginga – heisturen ned til *Seifa botten*.

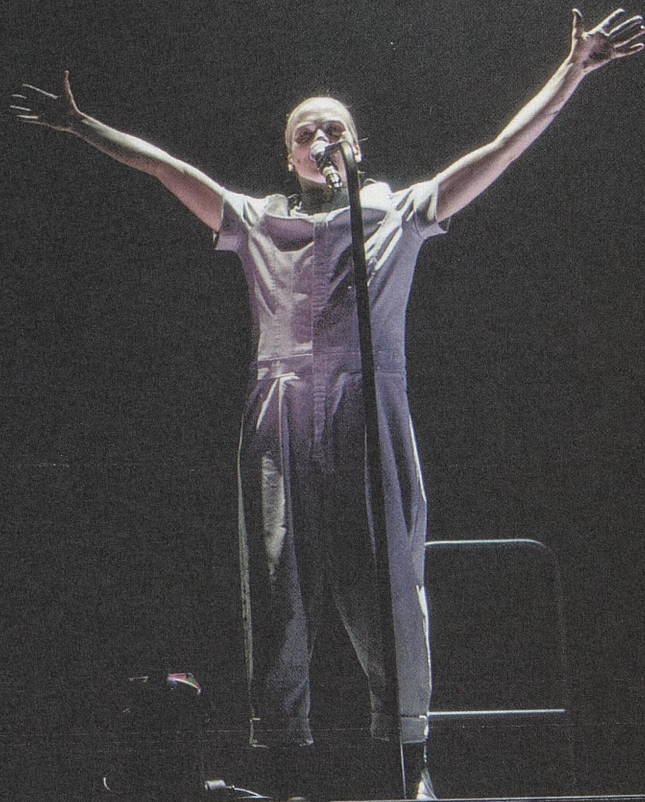
I den første strofa i diktet talar aiget til oss gjennom historia og gir oss dei første dryppa av informasjon om korleis hans I tid skil seg frå vår:

[...] DER

**aig lefr, i 14.6, wi arbeiden
onli vid oren nanofingren,
dei er oren total novledg, wi arbeiden
so litl, 30 minutes a dag. AIG ser an
miner fingren, part af organic 14.6,
men veike, dei er som seagrass ...**

Mest påfallande når ein møter teksten, er den spektakulære språkdrakta, som fungerer som ei konstant påminning om utviklinga som har skjedd mellom vår tid og tida aiget lever i. Samtidig får vi sjå samanhengen mellom kropp, individ og samfunn opp allereie i desse få, informasjonstunge verselinjene. Det første aiget vel å fortelje eit tenkt fortids-du om si samtid, er korleis menneske i hans organic arbeider – dette på tross av at arbeidet berre opptar en brøkdelen av timane i døgnet. Ved hjelp av veil nanofingrar utfører han eit kroppsarbeid utan fysisk anstrenging. Om denne veikskapen kjem av ei omfattande kroppslig degenerering, er vanskeleg å avgjere. Men kunnskapen er kroppsliggjord, og det fingrane manglar i fysisk styrke, tar dei att i å vere egets «total novledg». At aiget ser fingrane sine som «part af organic 14.6», der han også lever, peikar

! Med atterhald om at aigets kjønn ikkje er tematisert i diktet.

mot at samfunnet har kontroll over individet – kroppen hans er innfelt i (eller tilhører?) samfunnet, og dermed, hans kunnskap. Desse verselinjene fortel også om noko einsarta – det vi som bur i organic 14.6, arbeider på same måte, under same forhold. Likevel skin aigets eigenart gjennom alt her: Vi får servert eit språkbilde som blir eit gjennomgangsmotiv i diktet (fingrane er som sjøgras), som seier noko om aigets særlege blikk på omgivnadene: assosiativt, overraskande, poetisk. Opplysningane vi får både om klodens tilstand og om byen Stavgersands strenge hierarkiske struktur teiknar eit dystert framtidsbilde. Men aiget er ingen rebell, som den typiske hovudpersonen i ein dystopi gjerne er – tvert imot viser han seg i løpet av diktet å vere ein borgar som deltar som forventa i det samfunns-systemet han er del av. Han utfører røyrlarbeid ved hjelp av dei 123 robotane sine, møter opp på medisinsjekkar og følgjer ordrar frå sin

overordna, Mrs. Chan, eigaren av organic 14.6. Som robotarbeider ser han ikkje samfunnet nedanfrå, men heller frå ein slags midt-posisjon. Skråblikket vi får på aigets tid og omgivnader botnar ikkje i kamplyst eller uttala ønske om å undergrave systemet, men er prega av hans særeigne observasjons- og refleksjonsevne: Han er undrande heller enn kritisk, men ikkje utan merkbar skepsis.

På ein medisinsjekk minner eit røntgenbilde av aigets hoftebein han om eit bilde han har sett av jordoverflata om natta, der lyspunkta likna eit tettvove nett av halvmånar: «OGSO dei liknat/ sigdar, aig tenk naw. HALF moons/ an kvar side af miner tarmar». Aiget opplever ei kjensle av framandgjerding overfor det indre i kroppen:

**FORVIRRANDE,
aig syns. AT detta intern exist i meg, som halft mitt,
halft noko annat. SOM om dei lefr
siner heilt egne lifes i meg?
OG ven dei sjuk blir,
kan henda til det doyande,
min breyn kan ne helpa dei.**

Tarmane lever sitt eige liv i det indre i kroppen, mens hjernen, knytt til medvitet, blir eit hjelpelaust vitne til sjukdomen i tarmane.

Dette forholdet mellom hjerne og tarmar varslar om eit latent samfunnstrugsmål i ei seinare strofe, der aiget reflekterer rundt livsvilkåra for dei som ligg nedst i samfunnshierarkiet: *drifters*. Driftarane har av ulike grunnar forlate sine *organics*, og har derfor ikkje lenger noko trygt system rundt seg. Men dei står ikkje av den grunn utanfor.

Dei må stadig gjere greie for rørslene sine, og har avgrensa fridom. Aiget spør seg om ikkje driftarane er som «SOLAR vidout moons ou

skinna mot?». I hans eigen kropp dannar hoftebeina, samanlikna med halvmånar, ei ramme kring tarmane. For driftarane finst inga slik trygg ramme. Og diktet svarar sjølv på kva for hjerne som vil bli ståande makteslaus, om driftarane skulle gjøre lovens tarmar «sjuk [...] til det doyande»: Breyntmaskin BK2884, ei sjølvreparerande, samfunnsorganiserande maskin med evna til å skape perfekte, men kropplause kopiar av menneska som skal flytte ned i *Seifa botten*.

Tanken om eit ikkje-kroppslig, udøyeleg *duplicat aig* opptar aiget i stor grad. Han føresteller seg samtalene desse kopiane vil kunne ha, lenge etter at han sjølv er borte:

«Haft ein god natt?»

«JA, ne draumar!»

«WAT plan du so haf for i dag?»

«SPIIK vid deg!»

«UM wat?»

«UM detta!»

«OG plan i morgon?»

«SPIIK vid ein odder ...»

Aiget spør seg: «BLIR da denna sista vord/ ein paradys or ein hell?» Spørsmålet er retorisk, men sett i samheng med dei tankane aiget tidlegare har gjort seg om kropp, kunnskap og fridom, er utsiktene mørke. Utan kropp vil desse *duplicata aiga* ikkje ha kunnskap, men berre varigheit – dei vil berre eksistere, friksjonsfritt, kunnskapslaust og utan evne til å drøyme, i djupet av Breyntmaskina. Gjennom desse førestellingane om ikkje-kroppar på ein ikkje-stad blir *Seifa botten* skildra som ein vel så dystopisk stad som Stavgersand.

Solaris korrigerert blei tatt svært godt imot da diktet kom ut. Det fekk Kriticarprisen, og titteldiktet blei kåra til årets dikt i P2. Seinare blei det innlemma i den norske litterære kanon som vart presentert på Litteraturfestivalen i Lillehammer i 2007. I 2013 blei ein opera basert på diktet sett opp, med musikk ved Øyvind Mæland.

Når diktet no går til teaterscenen, har vi rykt nærmare fiksjonsvilkåra i diktet enn da teksten først kom ut. Dei siste ti åra har det blitt stadig tydelegare at vi står overfor store, reelle klimaproblem – ein realitet som blir spegla i dei kritiske spørsmåla i diktet «'Elementa pro organo', 1965», som er sitert innleiingsvis. Samtidig har det skjedd ei enorm teknologisk utvikling. Ein kan peke på at touchskjermen aiget bruker for å kommunisere med robotane slett ikkje blir oppfatta som ein framtidsgadget lenger. Meir interessant er det at transhumanisme ikkje lenger berre er noko ein kan førestelle seg hypotetisk. I 2012 tok genforskinga eit byks framover i det teknikken CRISPR for første gong blei brukt som eit genetisk modifierings-verktøy i menneskeleg cellekultur, med langt større presisjon (og mindre kostnader) enn tidlegare. Snart kan det bli etikken, ikkje teknikken, som set grenser for korleis menneskekroppen kan korrigerast. «*Solaris korrigerert*» opnar med sin assosiative struktur og den opne, spørjande tonen for refleksjon rundt menneskets

ansvar, plikter og moglegheiter. Diktet har teknologisk utvikling, identitet og førestellinga om menneskelege kopiar som tre av fleire tematiske tangeringspunkt med sine førelegg, Stanislav Lems roman *Solaris* (1961), og Andrej Tarkovskijs filmatisering frå 1972 – og menneskets binding til jorda som ei sentral korrigering. Med denne teaterframsyninga vil dei spørsmåla teksten opnar for, kunne korrigerast og reforhandlast igjen, i nok eit nytt format.

Av Jenny Moi Vindegg, Cand. Philol. i nordisk litteratur, seminarlærer ved Universitet i Oslo.

Til nynorsk ved Arne Torp.

AIG veit ne wat aig mein om mrs. Chan ennimeir ...

HU haf naw vid 14.6 siner intern lovar
bestimmen at nearli heila 14.6 ska til

Seifa botten flytta.

DEN ska «SOLARIS» kallast.

«SOLARIS»? **NE** meir 14.6?

NE meir pipe-arbeid for meg i uppe-
vorld, ne meir fra sea-kanten
or i sidдын arbeiden?

FRA naw af, onli pipe-arbeid dept ned
vil for meg exist.

I Seifa botten mrs. Chan

haft seifa seg option i Ecco-brunn II
for heila 14.6. **HU** skrib til uss, extatic:

«**DEN** er den nyast og best mirror-
vorld, den nyast og most healthy af all!»

MIRROR-VORLD:

big topografics vid grass,
staerk constructet sol, fresh air.

OG vid gigant veggjar, vid dukar,
som reflcts og co-ensembls

vorld uppe i dagen,

nearli all vorlden samla, i detalj.

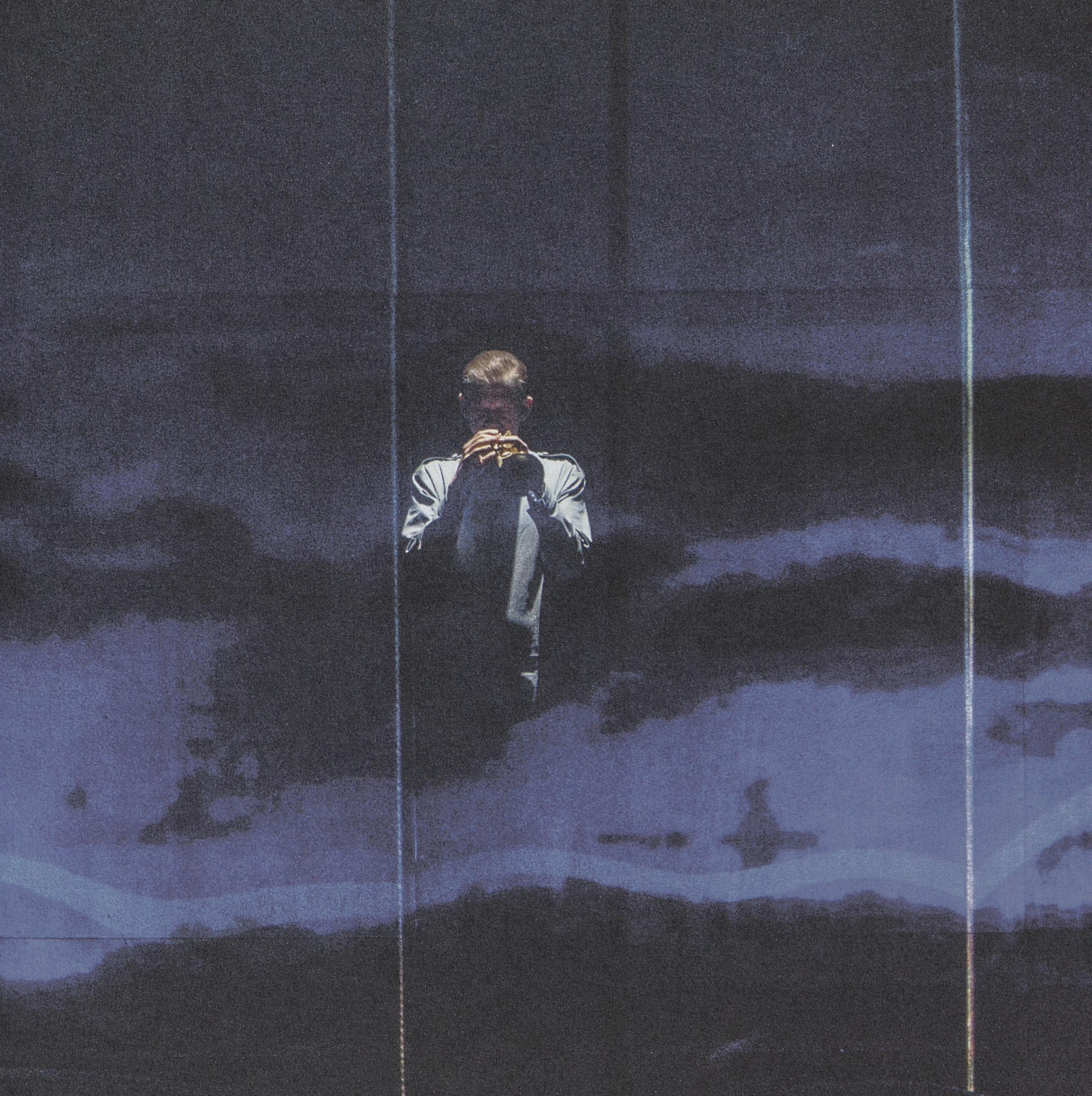
FRA all siddys, fra kvar street, bygg, beach,
fra mang og biggast skogs ... **DESSA** picts kan
endrast, skiftst, kan blandast all efr wat wi i 14.6

vil og treng.

SO ven wi gaar gennem gigantic

hallar dept der ned, wi all haf all wat

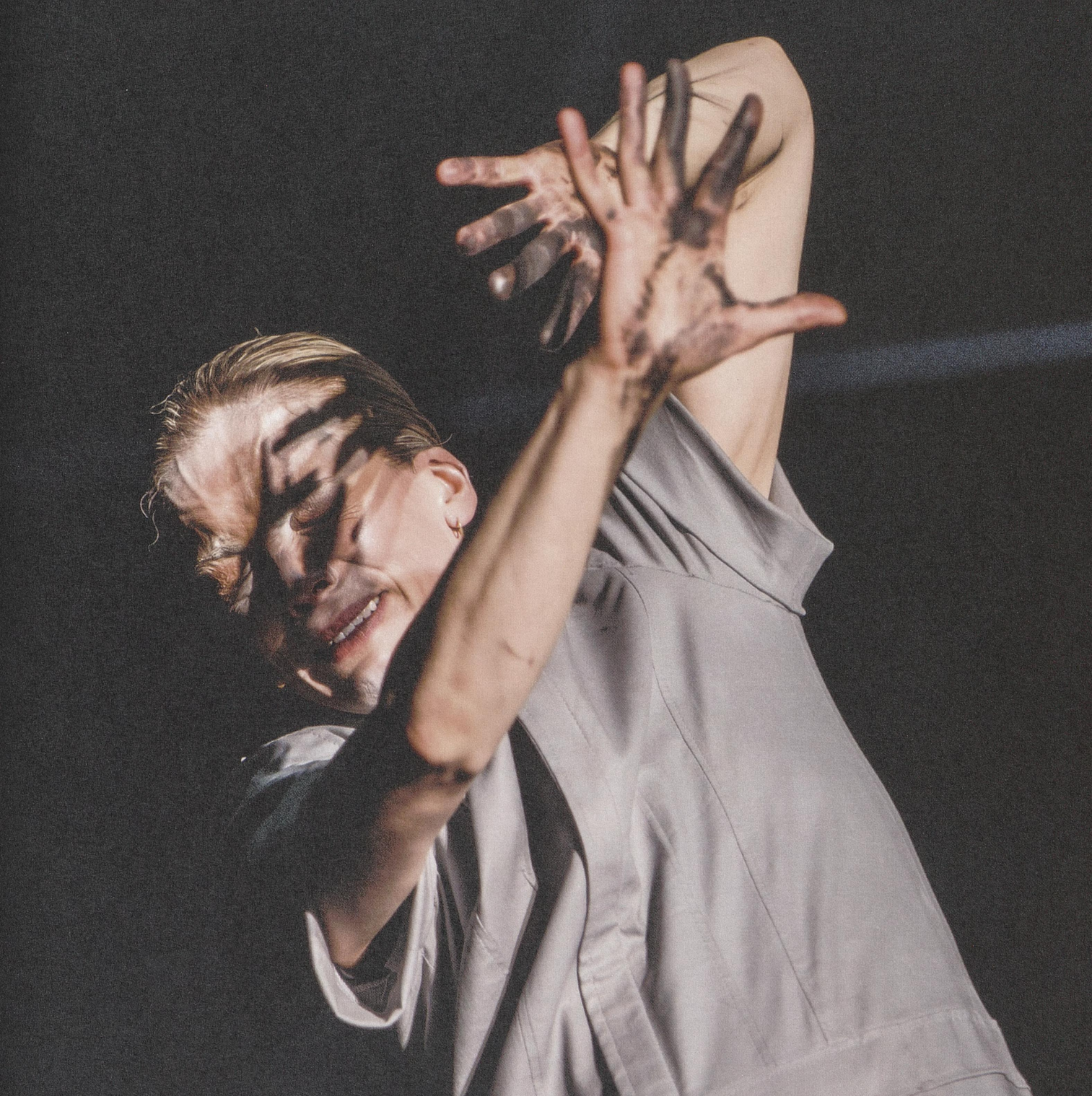
wi af vorld treng ou hafa!

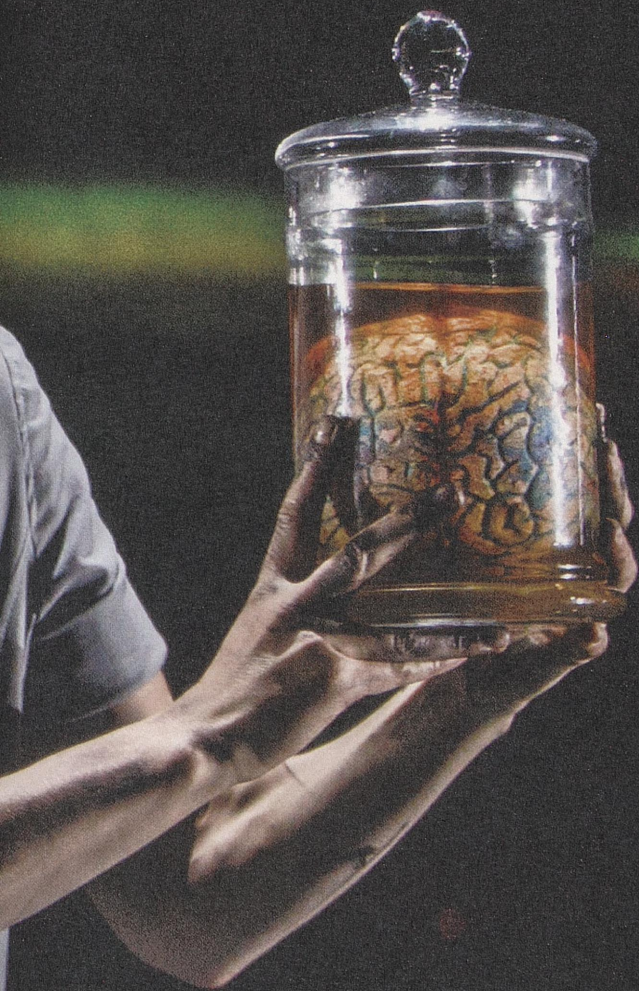

OGSO aig der ned ska snart.

AIG vid min mekanical

novledg og miner robots

for ou arbeida i NEW-DEPT-SEA-VORLD.

I vorld undr slam, seagrass

og fish.

ARBEIDA vid geothermal energi

aig ska, piping den up ... EIN slik seifa

world er kan henda

oren sista chans, dei seis.

OM wi ska tenka intelligenten

og seifa uss self, som human existensen,

wi haf ou profa wat wi profa kan.

OG difor gaa undr?

GAA undr, gaa ned, gaa i jord

vid all wat wi haf af novledg!

DER ned, der ska all for human vera, dei seis.

JA, wi kan mastr detta, dei seis.

OG must difor profa detta,

om wi ne ska enda her up

undr danger himml

som historic skuggar.

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

Solaris korrigert av yvind
Rimbereid

16g113823